

‘Curaçao was geen vrolijk eiland meer’

Wensly Francisco (41) woonde tot zijn zevende op Curaçao. Samen met Kees Schaap maakte hij de documentaireserie *Rauw Curaçao* over de eilandbewoners, van wie de levens de afgelopen anderhalf jaar drastisch veranderden.

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: BENNY JANSENX

Aanvankelijk moest dit toch een documentaire worden over tien jaar autonomie van Curaçao?

“Inderdaad. Kees en ik wilden onderzoeken wat er in die periode goed was gegaan en wat niet. We waren er in februari 2020 voor research. Er werd volop gefeest, terwijl ons berichten bereikten over een virus elders op de wereld, waardoor landen in lockdown gingen. Wij dachten nog: boeiend. Een paar dagen na onze terugkeer in Nederland ging de hele wereld op slot. Wat nu? Nederland regelde dingen goed, maar hoe zouden ze dat op Curaçao doen? Veel mensen hebben daar nulurencontracten en leven van het toerisme. En dat lag plat. We besloten de insteek te veranderen en naar de impact te kijken die dat op onze hoofdpersonen had.”

‘De veerkracht maakte indruk op me. Kop op, schouders eronder, doorgaan’

Wat troffen jullie aan toen jullie er drie maanden later terugkeerden?

“Het was geen vrolijk eiland meer. Mensen hadden 12,5 procent van hun loon moeten inleveren, van arbeiders tot politieagenten en gezondheidswerkers. Ze waren zo boos dat ze het parlamentsgebouw hadden bestormd – daarmee hadden ze een primeur, de Trump-aanhangers deden dat een halfjaar later. Er was woede, werkloosheid en onzekerheid.”

Wat maakte op jullie de meeste indruk?

“De veerkracht van de mensen, terwijl hun regering en Nederland hen lieten stikken. Kop op, schouders eronder,

doorgaan. Daar was ik trots op. Maar we schrokken heel erg van de verborgen armoede, de honger ook. Veel mensen waren totaal afhankelijk van voedselpakketten. En dat op de plek waar ik ben geboren. Dat deed pijn.”

Voelde je je niet schuldig toen jij weer naar het welvarende Nederland vertrok?

“Vooral machteloos. Ik heb me vaak de vraag gesteld: wat kan ik meer doen? Maar ik heb niet de macht om dingen te veranderen. Als documentairemaker word je beste vrienden met je hoofdpersonen, maar je moet ook afstand houden. Ik kan niet ongelofelijk ingrijpen in hun levens. Maar ik kan hen wél helpen door te laten zien wat er gaande is en hopen dat de beelden begrip en liefde voor hen opleveren. En steun. Het eiland is zo verbonden met Nederland. Dat moet z’n expertise inzetten en het eiland moet daarvoor openstaan. Samen moeten ze zich inzetten voor de zwaarst getroffen mensen daar.”

Moeten wij ons schuldig voelen als we op Curaçao van een onbezorgde zonzakantie genieten, terwijl een paar honderd meter verderop mensen hongerlijden?

“Ga alsjeblieft. Toerisme zorgt voor werk. Door weg te blijven vererger je hun situatie juist.”

Als jongetje droomde je ervan om in de voetsporen van Jacques Cousteau te treden. Wat is daarmee gebeurd?

“Ik wilde een man zijn die overal ter wereld in de zeeën duikt en verhalen vertelt. Hij maakte onzichtbare dingen zichtbaar voor anderen. Ik duik nu ook in onbekende, onzichtbare werelden om verhalen te vertellen, dus eigenlijk ben ik toch een soort Cousteau geworden, maar dan op het land.”

► RAUW CURAÇAO 20.21 NPO 2